

ÖNÜÜ

KALEMLER

DÜŞÜN • YAZ • ÜRET • İLHAM OL

ÖĞRETMEN VE
ÖĞRENCİLERİMİZDEN
YAZILAR

RÖPORTAJLAR
Farklı bakış açıları,
değerli söyleşiler

KALBE DOKUNAN
YAZILAR
İlham veren hikâyeler,
güzel izler

İÇİNDEKİLER

- 3 ♦ Takdim
- 4 ♦ Kalemin İzinde
- 5 ♦ Dilin Gücü
- 6 ♦ Değişmeyen Tek Şey Şiiri
- 7 ♦ Karşılıksız Sevgi Şiiri
- 8 ♦ Tebessüm Hikayesi
- 9 ♦ Dostluk
- 10-11 ♦ Filistinli Zehra
- 12 ♦ Umuda Yolculuk
- 13 ♦ Çanakkale Şiiri
- 14 ♦ 15 Temmuz Şiiri
- 15 ♦ Sabırla Yeşeren Tohum
- 16-17-18-19 ♦ Büyüklerimizin Dilinden Eski Bayramlar
- 20 ♦ Para Koleksiyonu Maceram
- 21 ♦ Yeni Komşum
- 22-23 ♦ Kaligrafi
- 24 ♦ Geçmişte Kalmasın
- 25-26 ♦ Kitap Kafe Kulübü
- 27 ♦ Resim Yapmaya Nasıl başladım?.

*İlim, kalbe ışıktır;
kalem ise o ışığı geleceğe taşıyan köprüdür.*

Sevgili Okurlarımız,

Derya Öncü Ortaokulu olarak öğrencilerimizin kaleminden çıkan düşünceleri, duyguları ve araştırmaları bir araya getirmenin heyecanını yaşıyoruz. “Öncü Kalemler” dergimiz, dil bilincini geliştiren, tarih şuurunu güçlendiren ve kültürel değerlerimizi yaşatan bir çalışma olarak hazırlanmıştır.

Türkçe derslerimizde kelimelerin gücünü keşfederken, Sosyal Bilgiler derslerimizde geçmişimizi tanıyor, değerlerimizi öğreniyor ve geleceğe bilinçle hazırlanıyoruz. Bu dergide yer alan her yazı; emek, merak ve araştırmanın bir ürünüdür.

Amacımız; düşünen, sorgulayan, üreten ve milli-manevi değerlerine sahip çıkan bireyler yetiştirmektir. Kalemi güçlü, fikri hür, vicdanı hür öğrencilerimizin yazılarıyla gurur duyuyoruz.

Bu çalışmada emeği geçen tüm öğrencilerimizi ve katkı sunan öğretmenlerimizi tebrik ediyor, keyifle okumanızı diliyoruz.

Türkçe - Sosyal Bölüm Başkanı
Aysel Yıldız

KÜNYE BİLGİLERİ

Yıl: 2026

YAYIN KURULU:

Ayşe KAHRAMAN

EDİTÖR:

Fatma Metteş COŞKUN

TÜRKÇE-SOSYAL ZÜMRESİ ÖĞRETMENLERİ:

Aysel YILDIZ

Sümeyya ÖZDEMİR

Rabia Betül ÇAKMAK

Mehmet KORKMAZ

Derya ŞİMŞEK

GRAFİK TASARIM:

Ebru AKSOY

ÖNCÜ KALEMLER YAZAR KADROSU:

Derya Öncü Ortaokulu
Öğrencileri

KALEMİN İZİNDE

“Nun. Kaleme ve yazdıklarına andolsun.”
(Kalem Suresi, 1. ayet)

Bir eğitimci olarak bilirim ki, bir çocuğun eline ilk kez kalem aldığı an sıradan değildir; aksine, çok önemli bir başlangıçtır. O an, yalnızca harflerin değil, bir şahsiyetin de ilk satırlarının yazılma-ya başladığı andır.

Kalem, insanlığın en eski yol arkadaşlarından biridir. Düşünceyi görünür kılar, bilgiyi nesilden nesile taşır, hatıraları zamana emanet eder. İnsan konuşurken anlatır; yazarken ise kendini yeniden kurar. Belki de bu yüzden yazmak, okulda öğrenilen bir beceriden çok daha fazlasıdır.

Çocuklarımız bugün bilgiye ulaşmakta hiç zorlanmıyor. Bir ekranın karşısında, birkaç saniyede milyonlarca kelimeye erişebiliyorlar. Fakat bilgiye ulaşmanın kolaylaşması, düşünmenin de kolaylaştığı anlamına gelmiyor. Düşünce emek ister. Yazmak ise o emeğin en güzel yollarından biridir.

Bilimsel araştırmalar, kalemle yazmanın beynin dikkat, hafıza, öğrenme ve muhakeme ile ilgili birçok bölgesini aynı anda harekete geçirdiğini gösteriyor. Elin ritmi, gözün takibi ve zihnin ürettiği aynı çizgide buluşuyor. Belki de bu yüzden kalem yalnızca kâğıda değil, insanın zihnine de iz bırakıyor.

İyi yazmanın yolu iyi okumaktan geçiyor. Kelimeler okumayla zenginleşir, düşünceler okumayla derinleşir. Kitaplarla dost olmayan bir kalemin söyleyecek sözü de zamanla azalır. Çünkü yazı, okumanın meyvesidir; ne kadar çok ve nitelikli okunursa, kalem o kadar berrak konuşur.

Kur'an-ı Kerim'in ilk inen surelerinden biri olan Kalem Suresi, kaleme ve yazıya dikkat çeker. Bu, üzerinde düşünülmesi gereken ince bir hakikattir. Kalem sadece bir araç değildir; bilginin, hikmetin ve medeniyetin emanetçisidir. Allah'ın kaleme yemin etmesi, yazının insan hayatındaki kıymetini anlatmaya tek başına yeter.

Fakat insan neden yazar?

Sadece unutmamak için mi?

Sanmıyorum.

İnsan, hatıralarını ve düşüncelerini korumak, sevincini, hüznünü, hayalini yarına taşımak ister; çünkü fitratında sonsuzluk arzusu vardır. Bu yüzden yüzyıllar önce yazılmış bir mektup hâlâ duyulandırabilir, bir günlük sahibinin sesini yıllar sonrasına taşıyabilir, bir kitap ise yazarı hayatta olmasa bile konuşmaya devam edebilir. Geride güzel bir söz, faydalı bir fikir ve hayırlı bir eser bırakma isteği de yazmayı bu arzunun en zarif biçimlerinden biri hâline getirir.

Çocuklarımıza bırakabileceğimiz en değerli miras; onlara düşünmeyi, okumayı, soru sormayı ve kendi cümlelerini kurabilmeyi öğretebilmektir. Bir gün defterler eskir, mürekkep solar, kâğıt sararır. Fakat samimiyetle ve hakikatle yazılmış bir cümle, sahibinin ömrünü aşarak yaşamaya devam eder.

Başkalarının cümlelerini ezberleyenler günü kurtarabilir; fakat kendi cümlelerini kurabilenler geleceği inşa eder. Medeniyetler, başkalarının düşüncelerini tekrar edenlerle değil; düşünen, üreten ve kalemini hakikatin hizmetine veren insanların omuzlarında yükselir.

Ayşe KAHRAMAN
Okul Müdürü

DİLİN GÜCÜ

Dil, insanlar arasındaki en güçlü bağıdır. Duygularımızı, düşüncelerimizi ve hayallerimizi kelimeler aracılığıyla ifade ederiz. Bir insanın kalbine dokunmak da bir toplumu harekete geçirmek de çoğu zaman kelimelerle mümkündür. Bu nedenle dil, yalnızca bir iletişim aracı değil; aynı zamanda bir kimlik ve kültür hazinesidir.

Bir milletin dili, onun geçmişini ve değerlerini taşır. Atasözlerimiz, deyimlerimiz ve destanlarımız yüzyılların birikimini bugüne ulaştırır. Büyük şair ve yazarlarımız, eserleriyle dilimizin zenginliğini göstermiştir. Örneğin, Mehmet Akif Ersoy kalemıyla milletimizin bağımsızlık ruhunu dile getirmiş; Yusuf Has Hacıb “Aklın süsü dil, dilin süsü sözdür.” sözüyle dilin önemini vurgulamıştır.

Dil, aynı zamanda düşüncenin evidir. Kelime hazinesi zengin olan bir insan, kendini daha doğru ve etkili ifade eder. Kitap okumak, yeni kelimeler öğrenmek ve yazı yazmak dilimizi geliştirir. Böylece hem okul hayatımızda hem de sosyal yaşamımızda daha başarılı oluruz.

Unutmamalıyız ki bir söz bazen bir kalbi kırabilir, bazen de iyileştirebilir. Bu yüzden dilimizi doğru, güzel ve etkili kullanmak büyük bir sorumluluktur. Nazik sözler dostluğu artırır, saygılı ifadeler toplumda huzuru sağlar.

Sonuç olarak dil, geçmiş ile gelecek arasında kurulan bir köprüdür. Dilimize sahip çıkmak, kültürümüze ve kimliğimize sahip çıkmaktır. Güçlü bir toplum olmanın yolu, güçlü bir dilden geçer.

Aysel YILDIZ

**“Aklın süsü dil,
dilin süsü
sözdür.”**

DEĞİŞMEYEN TEK ŞEY

*Sessiz fedakârlığıyla
İçindeki fırtınayı dindiren,
"İyi misin?" diye fısıldayan ses;
Bir evin kalbidir: Anne.*

*Emeğiyle, alın teriyle büyüten,
Sırtını yaslayabileceği bir dağ,
Güvenin omuz bulmuş hali;
Bir evin direğidir: Baba.*

*Hayatının ilk kahramanlarıdır onlar;
Düşerken tutan,
Susarken anlayan,
Vazgeçecekken sana yeniden inanan
Bir nefestir: Aile.*

*Hayatında fırtınalar kopsa da
Evin kapısı açıldığı anda
Sıcak bir yuvaya dönüşür dünya,
Sığınılan bir limandır aile.*

*Zamanla her şey değişir;
Şehirler büyür, insanlar uzaklaşır.
"Ayrılmaz" denilen dostluklar bile
Bir gün sessizce yok olur.*

*Ama ne olursa olsun
Kalbinde atan sevgi kalır.
Her şey değişse bile
Anne baba sevgisi değişmez.*

Beren YARGILI / 7-C

KARŞILIKSIZ SEVGİ

Neydi sürekli aldığım o güzel koku?
Ne zaman ağlasam bitiverir burnumda.
Beni sarmalayan şu koca eller nedir?
Ne yana dönsem hep yanımda.

Kimdi bu yanımdaki iki yabancı?
Kimindi bana bakan bu gözler?
Nasıl güzel yankılanıyordu kulağımda.
Beni kraliçe yapan o sözler...

Her şey bir garip, her şey bir farklı;
Bir düşün içinde miydim acaba?
O, koca sırlarını çözemediğim düş...
Neydi bu anlam veremediğim dünya?

Nereden bilebilirdim yarım saatte bir
uyandığımı,
Anneciğimin her gece bana dayandığını,
Babamın her zaman koruyup kolladığını,
Onların aile olduğunu nereden bilebilirdim?

Ev, her şeyin başlangıcıydı orası;
Annemle o güzel yemekleri yaptığım,
O baba şakalarına maruz kaldığım,
Doyasıya oynadığım yerdi orası.

Şefkatiyle beni kucaklayan,
Doğruyu yanlış ayırt ettiren,
Düştüğümde yerden kaldıran;
İlkokulumdu orası.

Aile, annenin merhameti;
Aile, babanın fedakârlığı;
Aile, sendeki vefa;
Aile, karşılıksız sevmektir.

Neslişah DOĞAN / 7-C

KÜÇÜK BİR TEBESSÜM HİKÂYESİ

Hasan, okulun büyük meşe kapısından içeri girerken zihninde matematik sınavının formülleri uçuşuyordu. Koridorda hızlı adımlarla ilerlerken, okulun en yaşlı görevlisi olan amcanın, elinde ağır bir koliyle merdivenlerin başında duraksadığını fark etti. Selam verip yanından geçmek üzereydi ki, babasının her zaman söylediği o söz zihninde yankılandı: "Oğlum, nezaket sadece dilde değil, haldedir."

Hasan durdu. Sınava yetişmesi gerekiyordu ama yaşlı amcanın alnındaki ter damlalarını görünce kalbi el vermedi.

"Selâmunaleyküm amca, yardım edebilir miyim?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Yaşlı adam şaşırarak gülümsedi. "Ve aleyküm selam evladım. Biraz ağır geldi ama hallederim, sen dersine geç kalma."

Hasan, "Zaman bereketlenir amca, müsaadenle," diyerek kolinin bir ucundan tutuverdi. Birlikte kütüphaneye kadar taşıdılar. Koliyi bırakırken yaşlı amca Hasan'ın omzuna dokundu: "Sen sadece bu yükü değil, gönlümü de hafiflettin evladım. Nezaketin, en güzel azığıdır."

Hasan sınıfa girdiğinde sınavın başlamasına sadece iki dakika kalmıştı. Sırasına oturduğunda yanındaki arkadaşı Ömer'in çok üzgün olduğunu gördü. Ömer, kalemını kırmıştı ve yedeği de yoktu. Sınıftaki diğer çocuklar kendi sınav kağıtlarına odaklanmışken Hasan, çantasından en sevdiği yedek kalemını çıkarıp sessizce Ömer'in masasına bıraktı. Hiçbir şey demedi, sadece hafifçe gülümsedi. Ömer'in gözlerindeki o minnet dolu bakış, Hasan'a matematik formüllerinden daha kıymetli geldi.

O akşam eve döndüğünde Hasan, okul dergisi için hazırlayacağı yazıya şu başlığı attı:

"Nezaket: Emanete Hürmet, Gönle Hizmettir."

Yazısında şunları not etti: "Büyüklerimiz bize nezaketin bir zayıflık değil, bir asalet olduğunu öğrettiler. Birine yol vermek, birine 'nasılsın' demek veya bir ihtiyacı sessizce gidermek... Bunlar sadece görgü kuralı değil; birbirimize emanet edilen gönüllere gösterdiğimiz hürmettir. Çünkü biliriz ki, tebessüm etmek bile bir sadakadır."

Hasan o gün anlamıştı ki; nezaket, bir insanın üzerinde taşıyabileceği en güzel, en ağırbaşlı kıyafetti.

DOSTLUK

Dostluk, insanın yaşamındaki en değerli hazinedir.

Dostluk, hayatımızın her aşamasında bizi yönlendiren ve destekleyen bir kılavuzdur. Dostlar iyi günlerimizde sevinir, kötü günlerimizde ise yanımızda durur. Dostluk sadece zor zamanlarda değil, aynı zamanda mutlu anlarımızda da sığındığımız limandır. Dostluk, birbirimizi kabul etme ve anlama üzerine kuruludur.

Her insanın farklı bir kişiliği, farklı düşünceleri ve duyguları vardır. Gerçek bir dost, bu farklılıkları kabul eder ve kucaklar. Dostluk, hayatımızın her alanında bize rehberlik eder. Özellikle zor zamanlarda dostlarımızın desteğiyle ayakta kalırız.

Dostluk, ruhsal ve duygusal hâlimizi güçlendirir. Dostlarımızla geçirdiğimiz zamanlar, hayatın tadını çıkarmamızı sağlar. Her dostlukta zaman zaman zorluklarla karşılaşılabilir. Ancak gerçek bir dostluk, bu zorlukların üstesinden gelmeyi başarır.

Sonuç olarak, dostluk hayatımızın en değerli hazinelerinden biridir. Gerçek bir dost, hayatımızı daha anlamlı kılar.

Erva Çiçekli/ 6-B

FİLİSTİNLİ ZEHRA

Merhaba, ben Zehra. 8 yaşındayım. Size biraz kendimden bahsetmek istiyorum. Filistinliyim ve Gazze’de yaşıyorum. Ailemi ve okulumu çok severim. En sevdiğim şeylerden biri resim çizmek ve kitap okumaktır. En sevdiğim aktivitelerden biri de Mescid-i Aksa’ya gidip namaz kılmak ve dua etmektir.

Mescid-i Aksa’daki o ferahlık duygusu hep hoşuma gitmiştir. İlk kiblemizin bulunduğu ülkede yaşamak çok güzel bir his; bunu size anlatmam çok zor. Bence herkesin görmesi gereken büyük bir şaheser.

Ama şimdi asıl meseleye geleyim.

Bir gece sıcak yatağımda uyurken çok yüksek bir ses duydum. Evdeki herkes bir anda ayaklandı. Şehrin sirenleri çalıyordu, şehre füzeler atılıyordu. Çok korkmuştum. Yataktan kalktığım gibi “çök, kapan, tutun” yaptım. Annem acil durumlar için hazırladığı çantayı sırtına aldı. Babam da beni kucağına alarak merdivenlerden inmeye başladı.

Herkes sığınaklara doğru koşuyordu. Birçok ev yıkılmıştı, bazıları da yıkılmaya devam ediyordu. Her yerde yardım ekipleri vardı. Çoğu insan şok olmuştu, bazıları yaralı hâlde yürümeye çalışıyordu. Çok korkmuştum. Gözlerimi kapadım; açtığımda sığınağa varmıştık.

Her yer karanlıktı. Elektrikler kesilmiş, dış dünyayla bağlantı kopmuştu. Neredeyse herkes ağlıyordu ya da şok içindeydi. Füzeler yere her düştüğünde yer sallanıyordu. Anneler çocuklarını sakinleştirmeye çalışıyordu. Ben de anneme sarılmış, etrafı sessizce izliyordum.

O gece orada kaldık.

Sabah olduğunda herkes dışarı çıktı ve enkaz altındakileri kurtarmaya çalışmaya başladı. Çok fazla şehit vardı.

“Anne, burada savaş mı oldu?” diye sordum.

Annem, “Hayır kızım,” dedi. “Tek taraflı saldırıya savaş değil, soykırım denir.”

Bir süre sonra yürümeye başladık. Evimi ve okulumu gördüm... Yıkılmışlardı. Bir anda yere çöktüm ve ağlamaya başladım.

kızım?” diye sordular.

“Anne, baba... Biz şimdi ne yapacağız? Bunu kim yaptı?” dedim.

Babam, “İsrail,” dedi.

“Peki neden? Bizden ne istiyorlar?”

“Ülkemizi,” dedi babam.

O sırada yaşananlar başka ülkelerde de haberlere çıkmıştı. İnsanlar bu acıyı görmeye başlamıştı. Filistin halkı yaşananlara rağmen boyun eğmedi. Başka ülkelerdeki insanlar da boykotlar yaptı, protestolara katıldı, bağışlar gönderdi ve bizim için dua etti.

Biz de sizin bu desteğinizi görünce daha da güçlendik. Pes etmedik, dik durduk.

Lütfen boykot etmeye, protesto etmeye ve bizim için dua etmeye devam edin.

Annem ve babam yanıma gelip, “Ne oldu

Zeynep Elif Tekin / 6-D

UMUDA YOLCULUK

*Sevgili Umut Dedem,
Bugün 29 Ekim. Senin doğum günün. Hatıralarımız 2026'dan 1923'e uzanıyor.
Annen ve baban adını Umut koymak istemiş. Çünkü o yıllarda insanların en çok ihtiyacı olan
şey gerçekten de umuttu. Sen de hem ailene hem de ülkeye umut olmuşsun.*

29 Ekim, yalnızca senin doğum günün değil; aynı zamanda ülkenin de doğum günü. Cumhuriyetimizin ilan edildiği, özgürlüğümüzü ve bağımsızlığımızı yeniden kazandığımız büyük bir gün.

Senin doğum gününde 103 yıl öncesine gidiyorum. Zorluklar çekmiş, canlarını feda etmiş ama bu vatanı düşmana bırakmamış bir millet görüyorum. Yüreğindeki vatan sevgisiyle yeniden ayağa kalkmış, özgürce bayrağını dalgalandırmış ve düşmanı bu topraklardan kovmuş bir millet...

Canım Dedem,

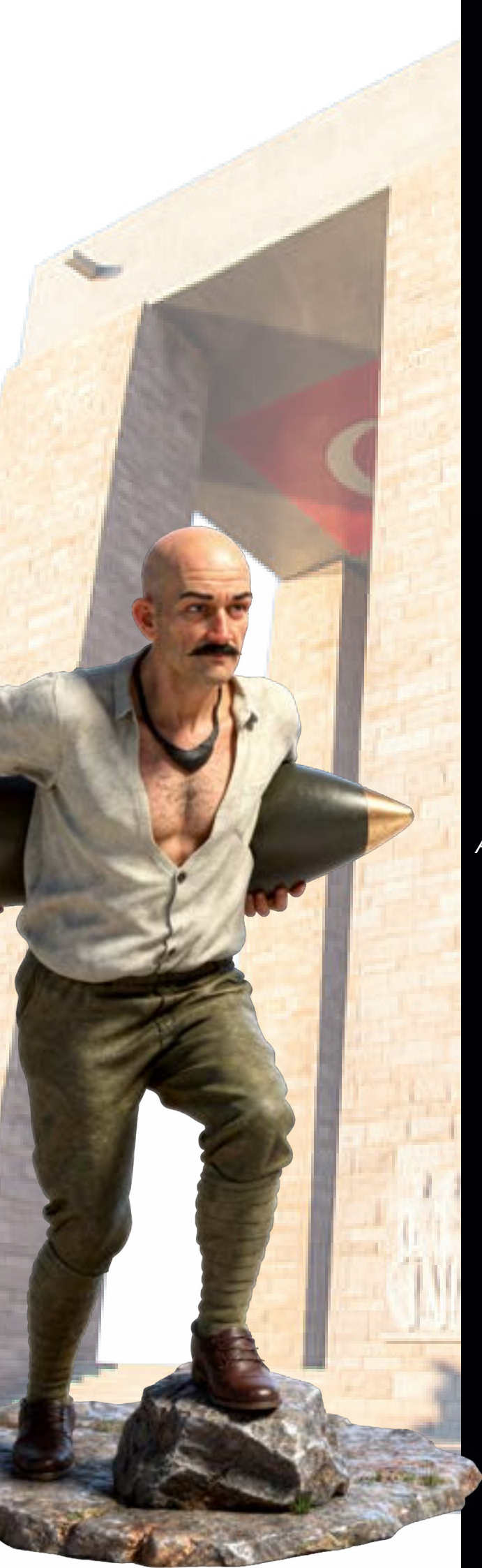
O yıllarda yaşamak, özellikle de çocuk olmak kim bilir ne kadar zordu. Bizlere bağımsız bir vatan ve hür bir yaşam bırakabilmek için nelerden vazgeçtiniz, ne zorluklar çektiniz... Anneler evlatsız, evlatlar babasız kaldı; ama bu vatan hiçbir zaman sahipsiz kalmadı.

Biz de atalarımızın bıraktığı bu emanete size yakışır bir şekilde sahip çıkmalıyız. "Allah'a dayan, sâye sarıl, hikmete râm ol/ Yol varsa budur, bilmiyorum başka çıkar yol." bilincinde gayretle, bilgiyle ve yüreğimizdeki vatan sevgisiyle çalışmalıyız. Böylece bizden sonraki nesillere de ışık tutabiliriz.

Sevgili Umut Dedem,

Bu vatanda senin gibiler oldukça umutlar da hep var olacak.

Aslı EKİZ/ 6-D

*Dalgalar göklerde al bayrağım her an!
Her karışı şehit kanıyla sulanmış aziz vatan...
Genci yaşlısı kadını erkeği kalplerde iman,
Çanakkale 'de yazıldı bu şanlı destan.*

*Siperlerde yükseldi dualar duman duman,
Birlik oldu yürekler, tek nefes tek bir can,
Kahramanlık şahlandı cephede her an,
Çanakkale'de dirildi koca bir vatan.*

*Seyit Onbaşı kaldırdı mermiyi imanla o an,
Dağlara meydan okudu yüreğiyle dev adam,
"Vatan!" diye haykırdı, sustu düşman,
Adı tarihe kazındı, oldu destan.*

*Anaların dudaklarında dualar, aminler vardı her an,
Cephede korku yok, her yiğit korkusuz kahraman,
Fedakârlıkla, imanla büyüdü bu aziz vatan,
Bayrak için can verenlere selam olsun her zaman.*

Zeynep Bengisu AKYOL / 8-B

Karanlık çöktüğünde bir bomba sesi yayıldı etrafa,
Bu sesle ilk şehitlerimizi verdik o gece.
Daha çocukken yummuşlardı gözlerini hayata,
Demek ki onlara şehadet nasip etmiş Allah.
Kimi şehit tankların altında kalmış,
Kimi bombalarla katledilmiş.
Kimisi ateşlerde yanarak,
Kimi de kurşunlarla göğsünden vurularak.
Ey Türk gençliği,
Sakın birliğimizi bozma!
Şehitlerimizi her zaman an,
15 Temmuz'u unutma!

Ayşe Erva Zağlıyan / 6-C

SABIRLA YEŞEREN TOHUM

Toprağın altındaki bir tohum gibi, insan da sabır, emek ve güzel değerlerle büyür. Görünmeyen çabalar, zamanla güçlü bir karaktere dönüşür.

Küçücük bir tohumdu o. Kimse onun varlığını fark etmiyordu. Rüzgârın savurduğu kuru yaprakların arasında, toprağın derinliklerine gömülmüş, karanlıkta sessizce bekliyordu. Ne bir sesi vardı ne de bir hareketi... Ama içinde kocaman bir hayat saklıydı.

Günler geçti. Yağmur yağdı, güneş doğdu, rüzgâr esti. Tohum, toprağın altında sabretmeyi öğrendi. “Ne zaman çıkacağım?” diye sormadı. “Neden karanlıktayım?” diye şikâyet etmedi. Çünkü her şeyin bir vakti olduğunu, sabrın en güzel meyveleri verdiğini hissediyordu.

Bir gün içindeki güç kıpırdadı. Kabuğu çatladı. Bu kolay olmadı. Sanki eski hâinden vazgeçmesi gerekiyordu. O an anladı: Büyümek, fedakârlık ve değişimi kabul etmekte.

İncecik bir filiz olarak toprağın üstüne çıktığında gözlerini kamaştıran güneşle karşılaştı. Artık görünüyordu. Ama bu da yeni bir başlangıçtı. Rüzgâr onu eğiyor, yağmur bazen fazla geliyor, güneş bazen yakıyordu. Yine de köklerini derine salmayı öğrendi. Çünkü sağlam durmanın yolu, güçlü temellere sahip olmaktı.

Aynı bahçede bir çocuk da büyüyordu. O da tıpkı tohum gibi küçük başlamıştı. İlk başta yürümeyi bile bilmezken, düşe kalka adım atmayı öğrendi. Okula gitti, harfleri tanıdı, bilgiler edindi. Büyüklerini dinledi, saygıyı öğrendi,

paylaşmayı ve merhametli olmayı benimsedi.

Bazen zorlandı, bazen yoruldu. Ama sabretmeyi bildi. Çünkü emek vermeden güzelliğe ulaşamayacağını öğrenmişti.

Yıllar sonra o küçük

tohum kocaman bir ağaç oldu. Dalları göğe uzandı, gölgesi altında insanlar dinlendi. O çocuk ise büyüyüp ahlaklı, çalışkan ve faydalı bir insan oldu.

Bir gün ağacın altında otururken başını gökyüzüne kaldırdı. Kalbinde derin bir huzur hissetti. Çünkü artık biliyordu ki, her büyüme Rabb’inin izniyle gerçekleşir. Sabırla bekleyen, emek veren ve güzel ahlakla yaşayan kullar, en güzel şekilde karşılık bulur. İçinden sessizce dua etti: “Beni de tıpkı bu ağaç gibi faydalı eyle, köklerimi sağlam, kalbimi temiz kıl.”

O an anladı ki...

İster tohum ol, ister insan...

Sabır, emek ve güzel niyetle yürüyenler, Allah’ın izniyle mutlaka yeşerir ve güzelleşir.

Botanik Kulübü Öğrencileri

ANNEANNEM İLE BAYRAM SÖYLEŞİSİ

—Ben: Merhaba anneanne, nasılsın? Seninle çocukluğunun bayramları hakkında söyleşi yapmak istiyorum.

—Anneannem: Tabi ki kızım. Çocukluğumda bayramda mesire alanında toplanırdık.

—Ben: Mesire alanı ne acaba anneanne?

—Anneannem: Mesire alanı köyde ağaçlıklı, büyük ve açık olan alan.

—Ben: Mesire alanında ne yapıldı ?

—Anneannem: Mesire alanında çok büyük ve çok yaşlı bir çitlembik ağacı vardı, benim annemden bile büyüktü. O çitlembik ağacına çok büyük bir tahta salıncak kurardı gençler. Salıncığa 7-8 kişi binerdi.

—Ben: Peki, başka ne yapıldı, ne tür oyunlar oynanırdı?

—Anneannem: Mendil kapmaca, dokuztaş, ip atlama, istop...

—Ben: Karnınız acıkınca ne yapardınız?

—Anneannem: Karnımız acıkınca herhangi bir eve bayramlaşmaya giderdik. Hemen yemek sofrası kurarlardı.

—Ben: Sofrada hangi yemekler olurdu? Biraz karnımız acıkacak.

—Anneannem: Sofrada; çorba olurdu, et yemeği olurdu, pilav olurdu, üzüm hoşafı olurdu ve

geleneksel türk tatlısı olan darı olurdu .

—Ben: Öre nedir ve içinde neler vardır?

—Anneanne: Öre; darı ile yapılan bir tür sütlü tatlıdır. Öreyi çok severiz hâla yapmaktayım. Darı da şuan muhabbet kuşu yemi olarak bilinir ama...

—Ben: Harçlık toplar mıydınız, topladığınız harçlıklarla ne yapardınız ?

—Anneannem: Hemen bakkala koşar lokum alırdık en sevdiğimiz, bakkaldan bisküvi arasına konulmuş lokumdu çünkü o zamanlar lokum fazla yoktu . İçecek olarak da çeşmedeki su.

—Ben: Peki, teşekkürler kapanış olarak ne söylemek istersin?

—Anneannem: Ben şimdiki çocuklara çok üzülüyorum, hiçbir bayramı doğru düzgün kutlamıyorlar . Oyun yok, eğlence yok, çocukların bir araya gelip sosyalleşme olanakları yok, mesire alanları yok. Eskiden sadece bir köy değil diğer köyler de toplu olarak misafirlğe gelirdi ve bayramları dört gözle beklerdik çünkü bize kıyafet sadece bayramlarda alınırdı. Teşekkürler, hepiniz Allah'a emanet olun.

Zeynep Elif Tekin/ 6-D

Anneannem: Neriman TÜRK

DEDEM İLE ESKİ BAYRAMLARA DAİR SÖYLEŞİ

1. Soru: Eski bayramlara nasıl hazırlanılırdı?

Cevap: Bayramdan bir hafta önce hazırlıklar başlardı. Evde büyük bir bayram temizliği başlardı. Dip bucak her yer tertemiz yapılırdı. Arife günü akşamı sabaha kadar börekler açılır, baklava yapılırdı. Evin çocuklarına güzel kıyafetler alınır, baş uçlarında hazır edilirdi.

2. Soru: Arife günü neler yapılırdı?

Cevap: Arife günü öncelikle kabir ziyaretleri yapılır, daha sonra da bayram alışverişine gidilirdi.

3. Soru: Bayram sabahı ilk ne yapılırdı?

Cevap: Bayram sabahında ailenin büyükleri herkesi sabah namazına kaldırırdı. Sonrasında erkekler bayram namazına giderlerdi. Cami dönüşü bayramlaşma yapılır, daha sonra ailecek kahvaltıya oturulurdu.

4. Soru: Bayram ziyaretlerinde nelere dikkat edilirdi?

Cevap: Öncelikle aile büyükleri ziyaret edilir, daha sonra komşularla bayramlaşılırdı. Şehir dışında olan akrabalara bayram tebrik kartı gönderilirdi.

5. Soru: Bayramda hediyeleşme nasıldı?

Cevap: Bayram ziyaretine gidenler gittikleri eve bir tatlı yapıp götürürlerdi. Büyükler kendilerine gelen çocuklara şeker ikram eder, yetişkinlere ise çeşitli renk ve desenlerde mendil hediye ederlerdi.

Ömer Ayyıldız / 6-B

AMCAM İLE BAYRAM SOHBETİ

Amca, çocukken bayram sabahları nasıl başlardı?

Tüm aile uyanır, yeni ya da temiz kıyafetler giyilir, erkekler bayram namazı için camiye gider, hanımlar ise evde hazırlıklara başlardı. Cami dönüşünde aile içinde bayramlaşılır ve hep birlikte kahvaltıya oturulurdu.

Eskiden bayram ziyaretleri nasıl yapılırdı?

Tüm aile birlikte aile büyüklerini (dedeler, amcalar, halalar, dayılar, teyzeler) evlerinde ziyaret ederdi. Ziyaretlerde sohbet edilir, tatlılar yenir ve çocuklara küçük hediyeler verilerek sevindirilirdi.

Bayramda harçlık ya da şeker toplar mıydınız?

Evet, bayramda çocuklar kapı kapı dolaşır ve verilen hediyeleri harçlık, şeker, çikolata, mendil gibi şeyler olarak toplardık.

Eskiden bayramlar daha mı güzeldi, neden?

Evet, eskiden bayramlar daha güzeldi. Bayramlar usulüne uygun, samimi ve içten bir şekilde kutlanırdı. Günümüzde ise bayramlar tatil fırsatı olarak görülüyor. Genellikle telefon ve mesaj yoluyla bayramlaşılır.

Amca, unutamadığın bir bayram anın var mı?

Tabii ki var, olmaz mı!

1988 yılı Ramazan Bayramı. Abimi ve yeğenlerimi ziyaret etmek için Zonguldak-Ereğli'ye gittim.

Yengemin baklavaları ailede meşhurdur, her bayram en az 4-5 tepsi baklava yapar ve arife gecesi sadece bir tepsiyi şerbetler ve saklar.

namazı öncesi mutlaka tadına baci için hazırlanıyordum. Odamın kapısını çaldı ve yeğenlerim içeri girdiler.

Bir şey arıyor gibiydiler. Yeğenim

- Amca, annem baklavaları saklamıştır.

Bu sırada burnu iyi koku alan nesini açtı ve "buldum" diye baklavayı elimizle yemeye ve kalanını aynı yere koyduk.

tatlılar da yedik. Akşam eve döndü ve bize kızdı: "Rahatsızlanırdı diye uyardı. Ertesi sabah yeyorduk. Sıtma tutmuş gibi gören abim:

- Bu size ders olsun, her O sene bayramın 2. ve 3. ve yatakta geçirdik.

Yeğenlerim bu tepsiye ulaşabilirse bayram kardı. O bayram sabahı namaza gitmek

Saadettin:

bulmamanız için mutlaka buraya

küçük yeğen Musa dikiş maki-bağırdı. Üçümüz koca bir tepsi

başladık. Yarısından fazlası bitti

O gün akraba ziyaretlerinde çeşitli düğümüzde yengem durumu fark

sınız ve şeker komasına girersiniz" yeğenlerim ve ben yataktan kalkamı-

terliyor ve titriyorduk. Bu durumu

şeyin fazlası zarardır.

günü yeğenlerim ile evde

Nihan AKYOL / 6-A

YEŞİL ANNEANNEM

Sizlere ailemizin en büyük üyesi olan Yeşil Anneannemi tanıtacağım. İlk olarak isminin neden Yeşil Anneanne olduğunu merak edebilirsiniz. Bu lakap onun gerçek ismi değil, kuzenlerimle küçükken ona verdiğimiz bir lakaptır. Küçükken onu kuzenlerimle her gördüğümüzde genellikle yeşil bir başörtüsü taktığını fark ederdik. Bu yüzden ona bu şekilde seslenirdik.

Gerçek adı Fikriye Topçu'dur. Kendisi 1938 yılında Ordu ilinin Perşembe ilçesinde dünyaya gelmiştir. Şu an 88 yaşındadır. Beş yaşındayken annesini kaybetmiştir. Daha sonra amcası ve yengesi ona sahip çıkmış, ardından babasıyla birlikte Sakarya'nın Yuvalıdere köyüne göç etmişlerdir. Babası burada başka bir kadınla evlenmiştir. Öz ve üvey olmak üzere toplam 12 kardeşi vardır.

17 yaşında Sakarya'nın Karasu ilçesinde evlenmiştir. Hâlâ Karasu'da yaşamaktadır. Beş çocuğu ve on torunu vardır. Eşi 1986 yılında vefat etmiştir. Anneannem hayatına çocukları ve torunlarıyla birlikte devam etmektedir.

Anneanneme eski bayramlarla ilgili birkaç soru sorduk. Şimdi sorulara geçelim:

1. Bayram için hazırlıklar nasıl yapılırdı?

— Karadenizli olduğumuz için bayram öncesinde evimizde kara lahana sarması, sütlaç ve ev baklavası hazırlanırdı. Bunlar gelen misafirlere ikram edilirdi.

2. Bayramlarda yatılı misafiriniz olur muydu?

— Şehir dışında yaşayan akrabalarımız arefe gününden gelmeye başladılar. Evimizin her odasına yer yatakları sererdik. Sabahlara kadar süren sohbetler, neşe ve eğlence içinde vakit geçirirdik. Bayram boyunca insanlar birbirlerine bayram ziyaretleri yaparlardı. Evimiz dolup taşardı.

3. Çocukluğunuzdaki bayramlarda unutamadığınız anılar nelerdir?

— Eskiden ağaçlara salıncak asardık, top oynardık, şeker toplardık, büyüklerimizin elini öperdik ve çok eğlenirdik.

4. Hiç bayramlığınız oldu mu?

— Hiç bayramlığım olmadı ama yine de hep mutluydum. Çocuklarıma bayramlık aldıysam sonraki bayramlarda da aynı kıyafetleri giydirdim. Büyük çocuğumun kıyafeti küçülünce diğer kardeşine verirdim. Çocuklarım ve torunlarım, yaşayamadığım o bayramlık sevincini bana bugünlerde yaşıyorlar. Hepsi benim için ellerinden gelen güzellikleri yapıyorlar.

5. Şimdiki bayramlarla eski bayramlar arasındaki fark nedir?

— Eskiden herkes muhabbet, neşe ve mutluluk içinde yaşırdı. Şimdi ise bayram ziyaretine gelseler bile ellerinden telefonlarını bırakmıyorlar. Bu yüzden şimdiki neslin yeterince mutlu olduğunu düşünmüyorum. Benim yaşımla ilgili için ziyaretime gelen sevdiklerim çok oluyor. Ancak günümüzde insanlar bayram ziyareti- ne gitmek yerine tatile gitmeyi tercih ediyorlar. Oysa bayramlarda inanç kültür ve geleneklerimiz yaşatılmalı. Yeni nesillere öğretilmeli.

Anneanneciğim, bana anlattıkların için teşekkür ediyorum. Sağlıklı ve mutlu yaşayacağımız daha nice güzel bayramlarımızın olmasını temenni ediyorum.

Zeynep EKER / 6-C

PARA KOLEKSİYONU MACERAM

Merhaba, ben 5-A sınıftan Cihangir Çeri. Sizlere para koleksiyonu yapmaya nasıl başladığımı anlatacağım. Ben tarih sevgisiyle dopdolu bir ailede dünyaya geldim. Öyle ki dedem bana hep tarihi hikâyeler anlatırdı. Babam ve halam da tarih öğretmeni olduğu için dinlediğim bu hikâyeleri onlarla da paylaşırdım; onlar da bana yeni hikâyeler anlatarak ufkumu genişletirlerdi. Evimizde, annemle babamın aldığı kitaplardan oluşan büyük bir kütüphanemiz var. Bu kütüphanede çokça tarih kitabı bulunuyor. Ben de tarihe meraklı olduğum için her zaman bu kitapları inceliyor, merak ettiğim bilgileri babama soruyorum. Tarih kitaplarını karıştırırken antika eşyalar ve tarihi paralar her zaman dikkatimi çekerdi.

Babamla birlikte Üsküdar'a gittiğimizde, antika eşyalar satan dükkânları görünce adeta büyülenir ve babama ısrar ederek o dükkânları ziyaret etmek isterdim. Orada vakit geçirirken insanların eskiden kullandığı ve artık tarihe mal olmuş eşyaları görmek beni çok heyecanlandırırdı. Bazen tarihi bir fotoğraf, bazen bir gramofon, bazen oyuncak bir araba bazen de eski bir para... Üsküdar ya da başka bir yerdeki gezintiler, zihnimde her zaman bu tür mekânlarla özdeşleşirdi. O antika eşyaların bir arada oluşu ve hepsiyle ayrı ayrı ilgilenmeye çalışmak, benim için hiç sıkılmadan geçirdiğim bir zaman dilimiydi.

Bir gün dedemlere gitmiştik. Oyun oynamak için dedemin telefonunu aldığımda şarjının bittiğini gördüm. Telefonu bırakıp dedemin eski çekmecelerini karıştırmaya başladım ve eski bir bozuk para buldum. Para biraz oksitlenmişti; temizlediğimde bunun 2000 yılından kalma bir 25 bin lira olduğunu fark ettim. Bulduğum bu parayı antika dükkânlarındaki paralarla özdeşleştirdim ve çok heyecanlandım. Parayı dedemden istedim ve onu eve götürerek bir para koleksiyonu yapmaya karar verdim.

Bundan sonra gittiğim her yerden çeşitli paralar

toplayacaktım. Bu merakımı gören annem, babam ve etrafımdaki herkes bana yardımcı olmaya başladı. Adeta herkes koleksiyonuma yeni parçalar eklemek için seferber oldu. Koleksiyonum; bazen satın alma yoluyla, bazen çevremdekilerin hediyeleriyle, bazen de gittiğim yerlerdeki arazilerde yaptığım küçük araştırmalarla genişledi. Şu an elimde yaklaşık 2500 adet madenî para ve bir o kadar da çeşitli ülkelere ait kâğıt para var. Kimi zaman hevesim azalsa da tarihe olan merakım bu isteğimi her zaman diri tutuyor. Zira tarihi paralar benim için bir koleksiyon objesi olmanın ötesinde; ülkelerin başkentlerini, farklı dilleri, dini sembolleri, ülkelerin gelişmişlik düzeylerini ve kültürlerin benzerliklerini ifade ediyor.

Bana göre her insanın bir uğraşının, bir meşgalesinin olması gerekir. İnsanların kendilerini bir hobiyle meşgul etmesi, temel işlerinde de başarılı olmalarını sağlamaktadır. Paralarla olan bu yakınlığım, yeni hobiler edinmemin de önünü açtı. Artık kesik uçlu bir kalem, büyük bir kâğıt ve zihnimdeki para sembolleri, hat sanatının büyüdü dünyasına yelken açacağımı müjdeliyor.

Cihangir ÇERİ / 5-A

YENİ KOMŞUMUZ

Eda bu sabah heyecanla uyanmıştı. Çünkü bugün apartmanlarına yeni birileri taşınyordu. Yeni komşularıyla bir an önce tanışmak istiyordu. Özellikle komşularının çocuğunu çok merak ediyordu. Acaba onunla iyi bir arkadaşlık kurabilir miydi?

Komşularıyla tanışmaya gitmeden önce onlara annesinin yaptığı keklerden bir tabak hazırladı. Heyecanla evden çıktı ve komşularının kapısını çaldı. Kapıyı açan kıza, komşu hakkı olarak getirdiği keki uzattı:

- Merhaba, yeni taşınan komşumuz siz olmalısınız. Adın ne acaba?

Kız gülümseyerek cevap verdi:

- Merhaba, benim adım Ayşe. Evet, biz buraya yeni taşındık.”

Ayşe hemen Eda'yı evlerine davet etti. Eda da sevinez içeri girdi. Eda'nın annesinin yaptığı kek eşliğinde sohbet edip tanıştılar. Konuştukça ne kadar çok ortak yönleri olduğunu fark ettiler.

Artık neredeyse her gün buluşuyor, sohbet ediyor ve birlikte oyun oynuyorlardı. Bazen bahçede piknik yapıyor, bazen de birbirlerine misafirlğe gidiyorlardı.

Sonuç olarak komşulukla başlayan bir ilişki, zamanla çok güzel bir dostluğa dönüşebilir. Bu yüzden çevremizdeki insanları ve komşularımızı tanımaya çalışmalıyız. Onlarla iyi ilişkiler kurmalıyız. Kim bilir, belki de en yakın arkadaşımız karşı kapının arkasındadır.

Serra Berberoğlu / 6-D

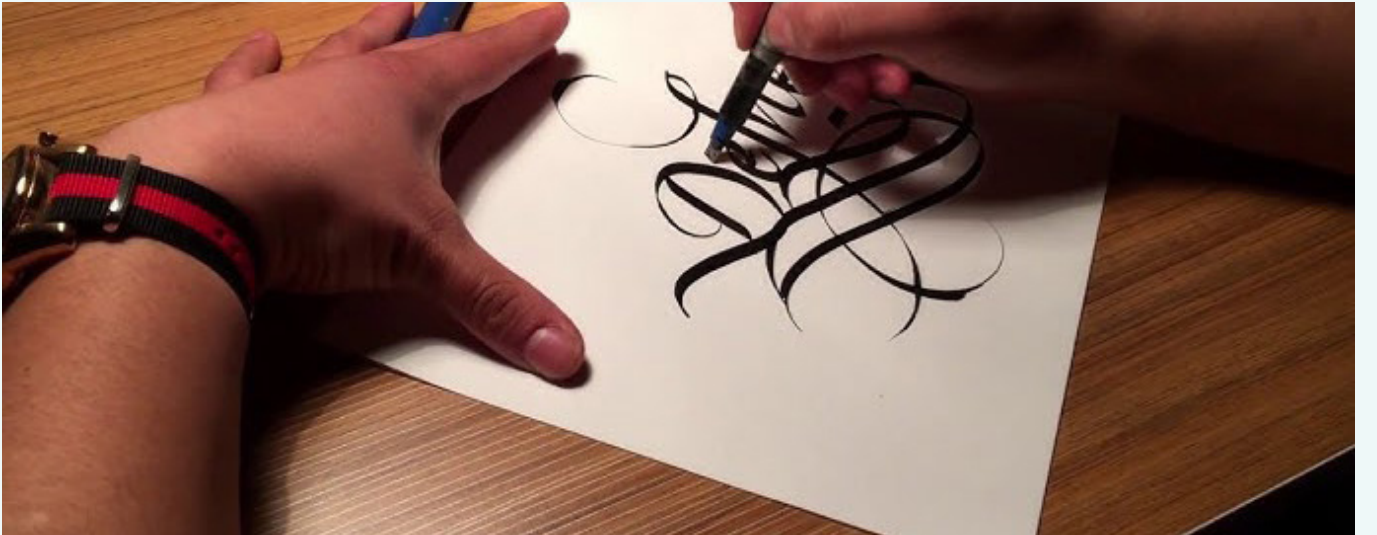
Kaligrafi SANATI

Kaligrafi (Yunanca: κάλλος, kállos - “güzellik” + γραφή, grafi - “yazı”); yazı karakter ve unsurları kullanılarak geliştirilen, sıklıkla dekoratif amaçla kullanılan bir el sanatı çeşidi. Kaligrafi sanatını icra eden sanatçıya, kaligraf denir. Bu sanat dalının çağdaş bir tanımı ise “işaretlere anlamlı, ahenkli ve hünerli bir şekilde biçim verilmesi sanatı” şeklindedir. Belirli bir yazı stili, yazı tipi, hat türü, el veya alfabe gibi tanımlanabilir. Hat sanatı kaligrafi sanatı ile karıştırılmaktadır. Hat, Osmanlı İmparatorluğu’ndan günümüze gelmiş olan ve Arap harfleri ile icra edilen bir kaligrafi türüdür.

Kaligrafi, harflerin ve sembollerin belirli estetik kurallar, ritim ve uyum içerisinde, özel kalemler veya fırçalar kullanılarak elle sanatsal bir şekilde yazılması sanatıdır. “Güzel yazı” anlamına gelen bu sanat, temelde yazıdaki estetik görünümü, dengeyi ve akıcılığı ön plana çıkararak metinleri dekoratif bir görsele dönüştürür.

Kaligrafi Sanatının Temel Özellikleri:

- Estetik ve Sanat: Kaligrafi, sadece okunaklı yazı yazmak değil, yazıya sanatsal bir form kazandırmaktır.
- Malzemeler: Genellikle divit kalemler, fırçalar, mürekkep ve özel kağıtlar (parşömen veya suluboya kağıdı) kullanılır.
- Teknik: Kalem veya fırçanın açısı, bastırma şiddeti ve hızı estetik değeri belirler.
- Uyum ve Ritim: Harflerin birbirleriyle uyumu, boşlukların dengesi ve akıcılık eserin kalitesini belirler.
- Türleri: Geleneksel kaligrafi (tarihi el yazıları) ve modern kaligrafi (daha özgür kurallara sahip) olarak ikiye ayrılabilir.
- Kullanım Alanları: Davetiyeler, sertifikalar, logolar, tablolar, dövmeler ve özel tasarım yazı işlerinde sıklıkla kullanılır.

Kaligrafi ve Hat Sanatı Arasındaki Farklar:

- **Kapsam:** Kaligrafi genellikle Latin harfleriyle yapılan sanatsal yazıları kapsarken, hat sanatı geleneksel olarak Arap harfleriyle icra edilen sanattır.
- **Yön:** Kaligrafi genellikle soldan sağa, hat sanatı ise sağdan sola doğru yazılır. Kaligrafi, kişinin estetik zevkini geliştiren, el becerisi ve sabır gerektiren hem bireysel hem de kültürel bir ifade biçimidir.

Nasıl Yapılır?

Kaligrafi sanatı kartvizitlere ya da tabelalara farklı bir hava katar. Ayrıca davetiye ve özel hediyelerin estetik görünmesini sağlar. Kaligrafi sanatının uygulandığı materyallere farklı bir hava katmasının birçok sebebi bulunur. Bu sebepleri açıklayabilmek için öncelikle kaligrafi nedir, nasıl yapılır, sorularını yanıtlamak gerekir.

Kaligrafi, güzel yazı yazma sanatıdır. Kaligrafi sanatında harfler ve kelimeler belirli bir ahenk içerisinde yazılır. Ahenk içerisinde yazılan kelimeler, estetik ve hoş görünüm oluşturur. Kaligrafi, yalnızca kelimelerin güzel ve süslü yazılması ile sınırlı değildir. Sanatsal şekillerde olan kelimelerin aynı zamanda belirli kurallar çerçevesinde kâğıda aktarılması gerekir. Bu kurallardan bazıları ise şunlardır:

- Kaligrafi sanatı yapılırken harflerin boyutları özel olarak ayarlanmalıdır. Bütün harflerin boyutu birbiri ile uyumlu halde olmalıdır.
- Kaligrafide kullanılan harfler simetrik yapıda olmalıdır.
- Kaligrafi sanatı yapılırken harf-ler arasında bırakılan boşluklar orantılı olmalıdır.
- Harflere sanatsal biçim verilirken şekillerin tamamı bozulmamalıdır. Kaligrafi sanatı ile yazılan yazı okunabilir olmalıdır.

Yani özet olarak kaligrafi nedir sorusuna cevap olarak; kaligrafi belirli kurallar dahilinde harflerin birbiri ile uyumu sağlanarak, estetik çer

Mehmet KORKMAZ

(Sosyal Bilgiler Öğretmeni)

GEÇMİŞTE KALMASIN

Okullar yaz tatiline girdiği zaman; üç ay boyunca akşam ezanı okunana kadar mahallede ip atlayan kızlar, mahalle maçı yapan erkekler, balkonda çay içen komşu teyzeler... Küçük bir mahalleydi o zamanlar, teknoloji böyle gelişmemişti. Bir ekrana bakarak vakit geçirmezdik. En sevdiğimiz çizgi filmlerin bile belirli bir saati vardı, istediğimiz her an izleyemezdik. Radyoda sevdiğimiz şarkı çıksın diye saatlerce beklerdik.

Annem çocukluğunu anlatırken onu o kadar dikkatli dinledim ki... Bir yandan gözlerinin içi gülüyor, bir yandan da gözlerinde yaşlar birikiyordu. O günleri özlemle anarak sanki yeniden yaşıyordu. "Zehra" dedi annem, "Biliyor musun? Biz sokakta oynarken hiç korkmadan, bize zarar gelir mi diye düşünmeden komşu teyzelerin evine gider su içerdik. Mahallemizde şimdiki gibi koca koca marketler değil, bakkallar vardı."

Sonra annem dönüp saate baktı. "Çocukluğuma dalıp senin uyku zamanını geçiriyoruz." dedi. Yatağıma yattığımda o günleri hayal ettim, hayali bile güzeldi. Aslında kimse fark etmeden her şey değişmişti. Büyükler, çocuklar; hepimiz teknolojiye yenik düşmüştük. Hayatı yaşayarak değil, oturduğumuz yerden öğrenmeye çalışırken mutsuz bireyler olmuştuk. Kocaman apartmanlar içinde yaşayan, birbirini tanımayan, korkuyla büyüyen çocuklar...

Bunları düşünürken uyuyakalmışım. Sabah o kadar güzel uyandım ki kahvaltımı yapıp hemen okula gittim. Okulun koridorundaki panoda bir de ne göreyim! "Tiyatroda Hikâyeyi Yaz, En Güzel Hikâyeyi Oyna!" yazısını gördüm. Koşarak sınıfıma gittim. Merve, Ahmet, Kerem ve Zeynep sınıftalardı. Heyecanımı onlarla paylaştım. Bu fikir onların da çok hoşuna gitti. Evet, bir tiyatro oyunu sergileyecektik; hem de annemden dinlediğim o çocukluk hatıraları benim tiyatro hikayem olacaktı.

O büyük gün geldi. Salonda okul müdürü, öğretmenler ve öğrenciler bizi izlemeye gelmişti. Merve ve Zeynep komşu teyzeler gibi giyinmiş, Kerem ve Ahmet de kısa şortlu mahalle çocukları gibi olmuşlardı. Nasıl heyecanlıydık anlatamam! Merve ile benim elim ayağım titriyordu. "Yapamayacağım." dedim. Arkadaşlarım etrafımda toplanarak halayimin peşinden gitmemi söyleyip bana cesaret verdiler.

Perdeler açıldı, bütün salon bana bakıyordu. Her şeyi unutup sanki kendimi o zamanlarda yaşıyor-muş gibi hissettim. Kalbimin atışını çok net duyuyordum. Merve ve Zeynep hemen role girdiler. Merve başladı: "Canım biliyor musun? Benim kız gitmiş, bakkaldan şeker yerine tuz almış..." Bir ara seyircilere dönüp baktım, anne ve babalar sanki kendi çocukluklarına dönmüş gibi pürdikkat bizi izliyorlardı. Ahmet oradan bağırdı: "Anne, yukarı çıkamayacağım! Sepetle su yollar mısın?"

Oyun heyecan içinde devam etti ve sonuna geldik. Perdeler kapandı, selam vermek için tekrar açıldığında bütün salon bizi ayakta alkışlıyordu. Arkadaşlarımla el ele tutuşup selam verirken başımı kaldırdığımda annemle göz göze geldik. Benimle gurur duyduğunu hissettim.

Ertesi gün dersteyken sınıfa gelen nöbetçi öğrenci, müdürün beni çağırdığını söyledi. Acaba ne diyecekti? Aklımda bin bir soruyla içeri girdim. Okul müdürümüz Mehmet Bey, oynadığımız oyunun onlara güzel bir fikir verdiğini ve okulda "Eski Oyunlar Yarışması" düzenlediklerini anlattı. Cuma günü bayrak töreninde yarışma duyuruldu. Herkes çok heyecanlandı. Artık teneffüslerde kızlar ip atlıyor, seksek oynuyor; erkekler sınıflar arası maçlar yapıyordu.

Teknolojinin aslında sadece bir araç olduğunu artık daha iyi anlamıştık. Ekranı bağımlı olmadan yüzlerimiz gülüyordu. Hayatı ekranda değil, yaşayarak geçiriyorduk. Okuldan dönerken apartmanda karşılaştığım komşularımıza selam verdiğimde onların da mutlu olduğunu gördüm. Mahalleler sessizleşmiş, binalar arasında birbirini tanımayan insanlar olmuştuk ama bu tiyatro bize hayatın paylaştıkça güzel olduğunu gösterdi. El ele verdiğimizde eski günleri sadece anarak değil, yaşayarak da güzelleştirebileceğimizi anladık.

Kalbimizde yeşeren bir çiçek olursa, o zaman bir arı gelip polen alır; yapılan balda senin de katkı olur. Ama bir çiçeği soldurursan ne bir arı gelir ne de bir hayat yeşerir, o zaman hayat yalnız ve mutsuz bir şekilde son bulur. Eğer bir insanın yüzünde ufaklık bir gülümseme bile bırakabiliysem, ne mutlu bana!

Beren Yargılı / 7-C

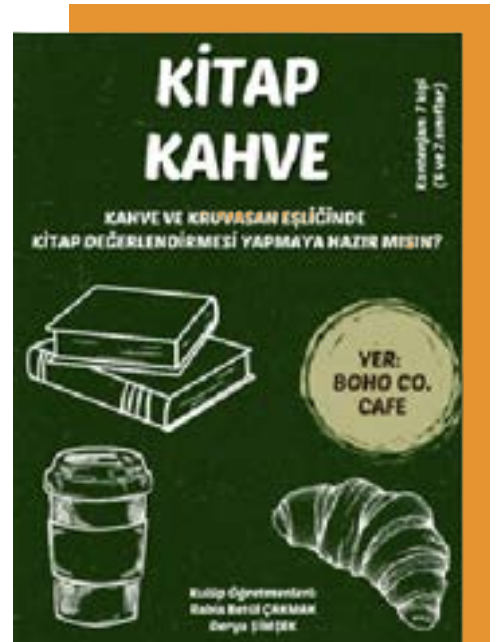

KİTAP KAFE KULÜBÜ

Kitap Kafe Kulübü kapsamında biz her ay bir kitap belirleyip okuyoruz. Kitabı haftalara bölerek her hafta okuduğumuz kısmın değerlendirmesini yapıyoruz. Okuyacağımız kitapları kimi zaman oy birliğiyle belirliyor kimi zaman da kulüp öğretmenlerimiz Betül ve Derya Hocalarımızın tavsiye ettiği kitapları okuyoruz. Kitap değerlendirmemiz için okulumuzun yakınında bulunan Boho Co. Kafe'yi tercih ediyoruz. Böylelikle hem farklı bir ortamda arkadaşlarımızla keyifli vakit geçiriyor hem de kahve ve kruvasan eşliğinde kitap kritiği yapmış oluyoruz. Kulübümüz okuma alışkanlığımızı geliştirdi ve bizlere hoş anılar biriktirme fırsatı sağladı.

Kulüp öğretmenlerimize teşekkür ederiz. :)

Kitap Kafe Kulübü Öğrencileri

Merhaba,
Ben okulumuzun Kitap Kahve Kulübü'nden Sena.
Sizlere kulübümüzde okumuş olduğumuz Malamander kitabını anlatacağım.
Kitabımızın baş karakteri Büyük Nautilus Otel'i'nde kayıp eşya görevlisi olan Herbert Limon. Herbert'in yaşadığı kasabada -Tuhaf Deniz kasabasında- efsanevi bir yaratık olan Malamander hakkında söylentiler vardır. Herbert bu efsaneyi kanıtlayacak bir maceraya atılır. Yol arkadaşı ise ailesini kaybetmiş bir kız olan Violet Parma'dır. Bu macerada önlerine birçok kötü karakter çıkar, bunlardan biri Sebastian Yılanbalık'tır. Ünlü bir yazar olan Sebastian, Malamander'in yumurtasını istemektedir çünkü yumurtaya sahip olan kişinin dilekleri gerçek olmaktadır. Gözü hırsa bürünen Sebastian, yumurta uğruna her şeyi yapabilecek bir adamdır. Herbert ve Violet bütün kitap boyunca kasabanın sisli ve esrarengiz yerlerinde ilerleyerek pek çok tehlike atlattılar.
Kitabın sonunda Malamander'in aslında yanlış anlaşılan bir yaratık olduğunu keşfederler. Macerada Herbert cesaretiyle Violet ise kararlılığıyla zorlukların üstesinden gelmeyi öğrenir.
Kitabı herkese tavsiye ediyorum. :)

Zeynep Sena GÜNEY / 7-A

Merhaba Okur Arkadaşlarım,
Ben Kitap Kahve Kulübü'nün üyesi Beren. Sizlere kulüpte okuduğumuz ve benim çok sevdiğim bir kitaptan bahsedeceğim. Bu kitabın ismi "Son Ayı". Benim bu kitabı beğenme sebebim kitabın içeriğinin hem duygusal olması hem de içtenlikle yazılmasıdır. Şimdi size kitabı özetleyeceğim. Hannah Gold'un Son Ayı romanı, 11 yaşındaki April'in babasıyla gittiği ıssız bir adada, nesli tükenmekte olan yaralı bir kutup ayısıyla kurduğu sıra dışı dostluğu anlatır.
Küresel ısınma nedeniyle yiyecek bulamayan ve mahsur kalan bu ayıyı kurtarmak için April, tehlikeli bir mücadeleye girişir. Hikâye, iklim krizinin doğa üzerindeki etkilerini işlerken bir çocuğun azminin dünyayı değiştirebileceği mesajını verir. Ayrıca serinin ikinci kitabı da bulunmaktadır. İkinci kitap olan "Ayı Dönüyor" kitabını da alabilirsiniz. Benim önerim bu duygusal, umut verici ve macera dolu kitabı almanızdır.
Şimdiden size keyifli okumalar dilerim. :)

Beren YARGILI / 7-C

RESİM YAPMAYA

Nasıl Başladım?

Adım Hafsa Melek.

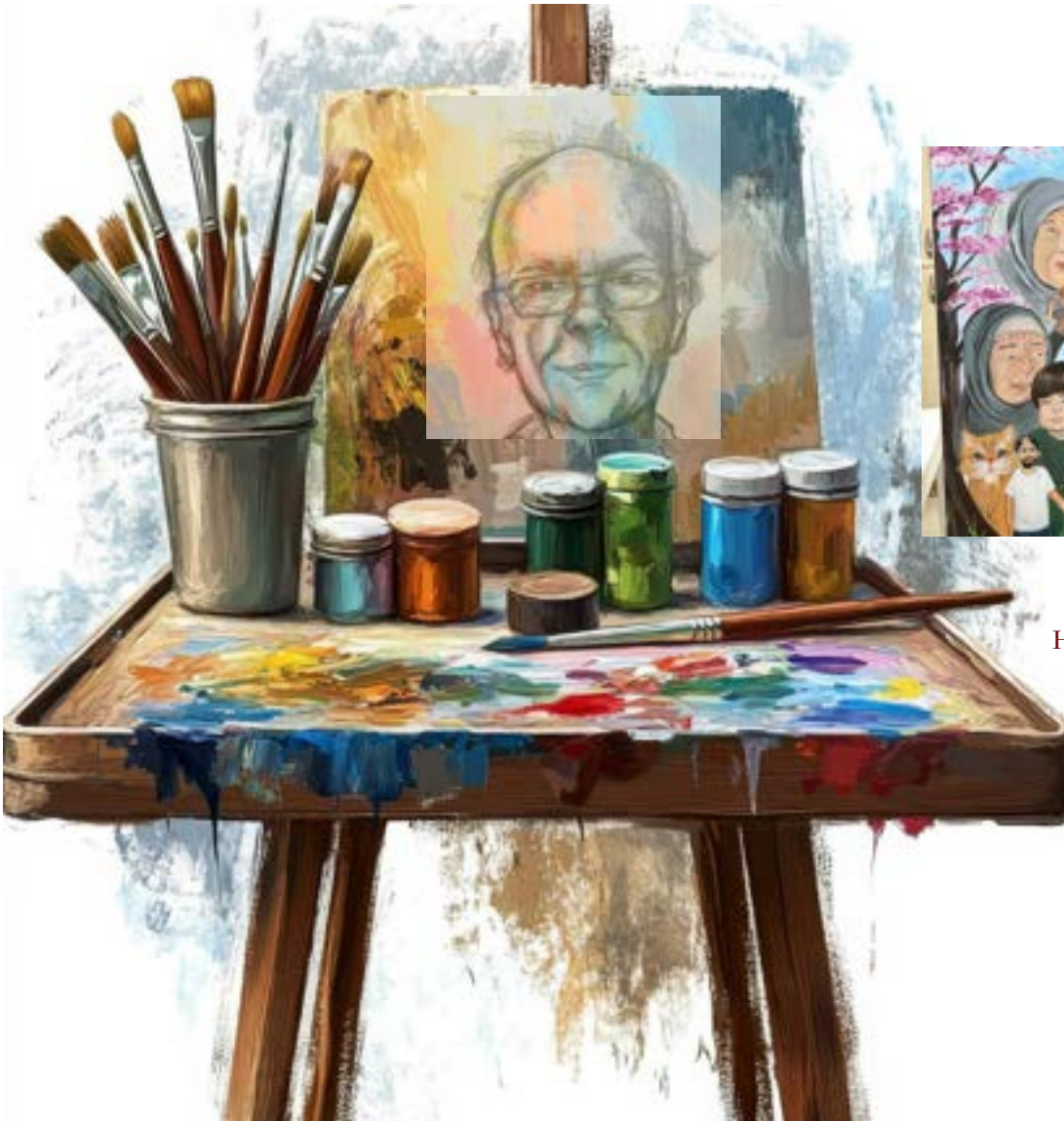
Küçüklüğümden beri resim çiziyorum. Yeteneğimi ilkokulda fark ettim ve o günden beri resim çizmeyi çok seviyorum. Resim çizmeyi hep sevdim, çizdikçe de kendimi geliştirdim.

Altıncı sınıfa giderken Hande Hoca ile birlikte "Bireysel Silahlanmaya Hayır" isimli, İstanbul genelinde ortaokul öğrencilerinin katıldığı bir yarışmaya katıldım ve birinci oldum. Altıncı sınıfı bitirdikten sonra resim kursuna gitmeye başladım. Sekizinci sınıfın yarısına kadar kursa devam ettim.

Yedinci sınıfın sonunda Hande Hoca ile "aile" temalı bir yarışmaya katıldım. Bu yarışma için aylarca hazırlandım. 1,20 boyunda bir tuvale akrilik boya ile çalışma yaptım. Sekizinci sınıfın başlarında da bu resim üzerinde çalışmaya devam ettim. Bazı günler bu resim için saatlerce aralıksız çalıştım.

Katıldığım bu yarışmada yaşlılarım yoktu ve çok yetenekli kişiler vardı ama ben yine de şansımı denemek istedim. Yarışma sonuçları açıklandığında çok heyecanlıydım ama kazanamadım. Sonrasında aynı temalı ve yaşlılarımın olduğu başka bir yarışmaya katıldım. Yarışmada tuval kabul edilmediği için diğerleriyle karşılaştırmadılar ama resmi beğendikleri için mansiyon derecesi verdiler.

Şu anda hâlâ çizim yapmaya ve kendimi geliştirmeye devam ediyorum. Bu süreçte beni her zaman destekleyen Hande Hocama teşekkür ederim.

Hafsa Melek DERE / 8-C

•• D E R Y A ••
öncü
EĞİTİM KURUMLARI